

FRA NÆR OG FJERN

For alle deres sjæle, som nyder deraf...

»velsigne og hellige dette brød for alle deres sjæle, som nyder deraf...«, sådan beder jeg hver søndag for min elskede hustru, Henny, vores 3 dejlige børn, Susanne, Elisabeth og Jimmy, og for mig selv. Vi er kun 5, men hvilket vidunderligt privilegium at kunne få lov til at administrere den hellige nadver hver søndag for sine kære her i vores eget hjem! Jeg nyder det.

Jeg husker da vi først ankom her til Frederikshåb, Grønland i februar 1978, og de tre første søndage måtte holde vore møder uden at nyde nadveren, fordi vi ikke havde modtaget tilladelse fra Den internationale Mission endnu. Glæden var stor da vi modtog tilladelsen og atter kunne tage del i nadveren, - og vi har med glæde nydt den hellige nadver hver søndag siden.

Forår i Frederikshåb. Sneen er ved at smelte. Slutningen af april 1980.

Vi elsker evangeliet, det er hele vort liv. Både Henny og jeg er opvokset i kirken, og det er klart, at det var en stor beslutning pludselig at skulle forlade familie, venner og kirken, - men som så ofte før fik vi vores beslutning bekræftet gennem faste og bøn, og dermed forsvandt angsten for, hvordan det ville gå.

Vi var naturligvis klar over, at vi ville blive prøvet på forskellig vis, så vi fulgte præs. Kimballs råd: »We made up our minds ...« længe før vi drog af sted. Vi besluttede bl.a., at vi aldrig bare én eneste gang ville undlade at holde vores søndagsskole, nadvermøde, familieaften, månedlig faste, at primary-programmet skulle køre, og at vi selv ville dygtiggøre os gennem institutprogrammet osv.

Disse beslutninger har været en stor hjælp for os. Når vi eksempelvis bliver inviteret på sejltur om søndagen skal vi ikke først til at tage stilling til forslaget. Vi har vore svar parate, og de er gennemtænkte.

Og hvordan har vi det så efter 3 år på Grønland?

Pragtfuldt.

Herren har velsignet os i overflod, og vi er blevet velsignet med fantastisk mange vidnesbyrd i den tid vi har været her. Vi føler også selv, at vi har lært noget her, som er uvurderligt for os som en familie, når trængslerne begynder. De er nær for hånden, og vi må alle være beredte og i stand til at kunne fungere og efterleve evangeliet af os selv, - fordi vi elsker dets principper. Vi vil få brug for at kunne stå på egne ben, og kun bruge vores eget vidnesbyrd som vandrestav.

Selvfølgelig har det ikke voret problemfrit at være her, det er klart. Det kan være svært at skulle motivere sig selv hele tiden, og uden den støtte vi har modtaget fra vore familier, vore søskende i Ålborg ward, brødrene i Den internationale Mission, Distributionscentret, Stjerne, Church News m.m. er det et spørgsmål om, hvor godt vi overhovedet ville have klaret os.

Henny og Preben Klitgaard med børnene (fra venstre) Elisabeth, Jimmy og Susanne.

Et af de problemer vi har arbejdet med, er »Hvor meget missionærarbejde kan vi udføre, og hvordan?«

Vi bor i et meget lille samfund med knap 3000 mennesker, hvoraf næsten halvdelen er børn og unge. Efter bøn til Herren mange gange fandt vi ud af, at vi gjorde bedst i at prøve på at tænde et lille lys, frem for at fortælle om det store lys vi har modtaget, - og den politik har vi fulgt.

Vi har forsøgt at gøre os til venner med indbyggerne her, og føler at vi er meget respekteret og afholdt for det vi står for. En af de ting vi især er kendt for er Square Dance. Vi havde jo danset Square Dance med de unge i Ålborg ward, før vi tog herop, og det kunne vi naturligvis ikke undvære. Vi tog chancen og begyndte med et hold på 24, og har nu 140 Square dansere i alderen 6-55 år. Vi har lavet en TV-udsendelse til vores lokal-TV om Square dance i Paamiut, som vores by hedder på grønlandsk.

Udsendelsen var i sort/hvid, men netop i skrivende stund er vi ved at skrive en drejebog til en farveudsendelse om vores Square-Dance, og den skal muligvis vises andre steder på kysten også. Vi har også ved opvisninger i forsamlingshuset været med til at samle ind til byens kommende idrætshal. (Square-dance alene gav over kr. 6000, og der er nu samlet så meget ind lokalt, at hallen skulle stå færdig nov. eller dec. 1981).

Vores børn har gjort sig bemærket ved at synge i Brugsen ved juletid og ved andre lejligheder, og jeg havde selv fernisering på en større kunstudstilling i dec. måned 1980. Henny har 60-70 unge mennesker hun underviser i badminton og også nogle stykker i klaverspil og orgel, - så alle ved efterhånden hvem vi er ... *Og hvad vi er.* For naturligvis har vi også holdt foredrag på skolen om Jesu Kristi Kirke flere gange. Det har været vidunderligt. Vi har vist dem filmen »Den første åbenbaring«, fortalt dem om kirken iøvrigt og besvaret spørgsmål. Vi må dog indrømme, at vi er veget en smule tilbage på spørgsmål som: »Kan jeg blive døbt, nu?« o.lign. når det kommer fra ganske unge mennesker uden opbakning fra nogen sider. Vi ved, at vi kunne »presse«, »overtale« nogen til dåb, - men Grønland er som bekendt ikke åbnet for evangeliet, som sådan, og hvad vil der så ske, når vi rejste?

Det er nemlig et utroligt hårdt liv der leves her, standarderne er meget lave, og mulighederne for sunde fritidsinteresser forholdsvis få. Der skal virkelig et stærkt vidnesbyrd til for at kunne stå fast her, hvis man er alene og uden nogen »kirkelig opdragelse«.

Men vi tror, og håber, at vi måske har været med til at bane bare lidt af vejen, for de der kommer, - og også givet de mange udsendte danske familier et (forhåbentlig) godt indtryk af en SDH-familie, nogle af dem har i hvert tilfælde fået en Mormons Bog med sig hjem til Danmark.

Vi føler som tidligere nævnt, at vi har uendelig meget ud af at være her. Vi elsker den pragtfulde natur der omgiver os, og dyrker vintersportens mange glæder i fulde drag. Billeder kan ikke beskrive, det man føler, når man står på toppen af et fjeld og skuer ud over det panorama, der møder ens øjne. Man mister i bogstaveligste forstand vejret.

Vi holder også meget af befolkningen

Da vi samlede ind til idrætshallen. (Dragterne er udlånt af Aalborg ward).

her, og vi ved, at det bliver hårdt at skulle sige farvel til alle disse ting, men det er nødvendigt, for vi savner naturligvis vore familier og jer søskende i kirken, samt arbejdet i kirken.

Vi savner især at kunne samarbejde med fuldtidsmissionærerne, savner den ånd de har i deres arbejde, - og savner besøgslærer- og hjemmelærerarbejdet.

Vi ved med hver fiber i os, at evangeliet er sandt, vi elsker det, og beder at vi alle må bevare og værne om vore vidnesbyrd med taknemmelighed og ydmyghed i vore hjerter.

Den Danske Gren i Salt Lake City

af »vor udsendte medarbejder«:
Kirsten Olsen, Salt Lake City

Kirsten Olsen

Jørgen Olsen

Vort første møde med den danske gren fandt sted i august 1975. Vi var for første gang i Salt Lake City, og da vi fik at vide, at her var en dansk gren, var det en selvfølge, at vi besøgte den. Vi blev meget venligt modtaget, og vi var her de 3 søndage, vi var i Utah. Dengang var grenspræsidenten br. Orson West, som mange sikkert kender eller har hørt om. Br. West var missionspræsident i Danmark under krigen.

I juli 1977 vendte vi tilbage til Salt Lake City, denne gang som emigranter. Hvad var vel mere naturligt, end at vi søgte tilbage til det lille stykke Danmark her i Utah.

Grenen er stiftet den 27. februar 1963. Den har til huse i en gammel, hyggelig bygning ikke langt fra bymidten. Vi er knap 80 medlemmer, alle danske. Gennemsnitsalderen er høj, (hvilket ses, når jeg fortæller, at jeg til Moders Dag fik buketten som yngste moder). Det gør, at vi kun har én søndagsskoleklasse og hverken primary eller GUF. Børn og svigerbørn tilmelder sig de amerikanske ward, hvilket også gælder vor egen datter Helle. Derfor må vi også se i øjnene, at en dag eksisterer grenen ikke længere.

Vores møder begynder søndag morgen kl. 9.00 med præstedømmets møde og hjælpeforeningens møde, søndagsskole kl. 10.00 og nadvermøde kl. 10.50. Vi deler bygningen med nordmændene, hvis møder begynder kl. 10.00.

Grenspræsidenten er Julius Andersen med Verner Andersen og Alfred Hansen som rådgivere, søndagsskolepræsident er Jørgen Olsen, hjælpeforeningspræsidentinde er Gerda Christensen. Selv er jeg sekretær i hjælpeforeningen.

I begyndelsen af året afholdes en budgetmiddag. I år fik vi oksesteg og en ananasdessert. Derefter så vi en Danmarksfilm,

Den danske gren i Salt Lake City

som vi havde lejet i Californien. I løbet af foråret afholdes præstedømmets middag, og i august har vi en sammenkomst i én af byens parker. Vi bestiller i god tid plads i en park, og her er så indrettet spisepladser under et halvtag. Vejrmæssigt er det normalt let at tilrettelægge en tur, da solen i et par måneder skinner lunt (ca. 35°) ned til os.

Den første fredag i november har vi vores årlige bazar. Jeg har aldrig, nogen andre steder, set så mange håndlavede ting, og sidste år gav den da også ca. $ 2000. Vi begynder med en rigtig dansk middag for danske og deres familie og venner her i byen, og kl. 19.00 åbnes boderne, som i løbet af en times tid har udsolgt.

December bringer jo så julen, som fejres i gren, søndagsskole og hjælpeforening. Julen er den tid på året, hvor vi danske især tænker på familie og venner i Danmark. Vi gør alt, hvad vi kan for at holde de gamle traditioner i hævd. Der afholdes en julefest, hvor vi går rundt om træet og synger alle de gamle julesalmer og -sange. Derefter er der varm chokolade med dansk kringle og hjemmebagte småkager.

Vi er taknemmelige for den danske gren. Vi ved, at evangeliet er det samme overalt i verden, men vi er glade for, at vi om søndagen er i stand til at høre sange, lektier og taler på vort modersmål.

Man glemmer aldrig sin oprindelse, sit sprog, sin familie, venner og bekendte i Danmark, og derfor betyder det meget for danskerne her i Salt Lake City, at I, når I besøger Utah, vil give jer tid til at besøge vores lille danske gren.

Jeg er meget glad, for den lejlighed Ellen E. Valgren har givet mig til at skrive om vores gren, og Jørgen og jeg samt vores familie sender jer vore kærligste hilsner.

Bazar i den danske gren, november 1980

ÆDLE SJÆLE NØJES IKKE MED AT UDHOLDE VANSKELIGHEDER
- DE ANVENDER DEM!

(Hugh B. Brown)

Den danske Stjerne besøger en af de populæreste Esbjergensere

Broder Carl Johan Grabe, i 1979 var du nr. 6 på Esbjergs »top-ti« liste. I 1980 var du nr. 8, og i 1981 er du så igen tilbage på 6. pladsen. Det betyder vel, at der nu ikke er mange esbjergensere, som ikke kender dit navn og grunden til at du er kendt.

Hvordan føles det at være populær? Bliver du genkendt på gaden - eller er Esbjerg for *stor til, at det kan ske?*

Esbjerg er en meget lille by, især hvis det er et kendt hoved, det drejer sig om. Men sagt med det samme har jeg intet imod at være en populær person, når blot det man er populær for er noget godt og ærligt arbejde - og det prøver jeg ihvertfald på at udføre. Ligeledes prøver jeg også at besvare alle telefonsamtaler og breve på en sådan måde, at enhver kan forstå, at jeg holder meget af det arbejde, jeg til daglig har med at gøre, og at det kun er ved venskab og forståelse for hinanden, at vi som mennesker kan trives.

I Esbjerg Ugeavis den 27. januar 1981 står der under dit billede på 6. pladsen: »Carl Johan Grabe har mange tilhængere i Esbjerg. Han får sine 753 points for sit musikarbejde. Han har skrevet musical for unge, har taget initiativ til et big band i byen og medvirker aktivt i de populære Spil-op-aftner«.

Kan du fortælle, hvad disse »Spil-op«-aftner er for noget? På omtalen af dig i 1979 kan jeg forstå, at det har noget at gøre med at du har »fået flere og flere esbjergensere til at glæde sig sammen gennem musik, sang og folkedans«.

Som by betragtet har Esbjerg ofte fået betegnelsen - en »død« by - især når det gælder det musiske område. Dette er en betegnelse, som jeg vil gøre mit til at udslette. Derfor fik jeg den ide ved hjælp af Jernbaneorkesteret at stå som arrangør af nogle såkaldte »Spil-op«-aftner. Det er en aften, hvor børn, unge og gamle synger og spiller for hinanden og med hinanden - en årlig tilbagevendende begivenhed siden 1976. En sådan aften samler ca. 400 tilhørere og ca. 150 medvirkende.

Blandt de »dyder«, du prises for, nævnes også, at du har skrevet en musical for unge. Den hed: »Gør noget ... ved dig selv«. Såvidt jeg har forstået, er musical'en blevet til i samarbejde med eleverne i den skole, hvor du er musiklærer: Fourfeldtskolen. Hvad får eleverne i en skole til at ønske at lave en musical?

Med det kor og orkester, som jeg arbejder med på Fourfeldtskolen, er der ialt 70 elever - elever, der vil noget med deres fritidsaktivitet. For at imødekomme ønsker, kræfter og behov blev vi i fællesskab enige om selv at skabe et produkt - altså en musical. Det blev til musical'en »Gør noget ... ved dig selv« - en musical, der har været opført ti gange for ca. 3000 mennesker.

Det er ligesom om det er meget »oppe i tiden« at skoleelever laver musicals, udsender plader osv. Synes du, det er udelukkende positivt?

De ideer, som de unge har i dag, er meget forskellige fra min egen ungdom. Der er virkelig meget »go« i ungdommen, og hvis man blot tager sig tid til at lytte til deres mange ideer, vil jeg umiddelbart tro, at disse ideer kan »styres« ind på et for os alle tilfredsstillende spor - også udfra kirkens standarder. Derfor må det anses for positivt, at de unge mennesker vil skabe noget selv.

Er det ikke somme tider som om, vi får serveret lige så meget »skidt som kanel«. Hvad er din mening om det?

Markedet for god og dårlig musik har aldrig nogensinde været så stort som nu - derfor at kunne skelne det ene fra det andet kan ikke læres tidligt nok. Her ligger ansvaret først og fremmest hos forældrene

og ikke som mange siger og tror, at det er kirkens opgave! Kirken kan naturligvis gøre sit, men har sin begrænsning her på dette område.

Fra begyndelsen var du jo typograf, det er der vel ikke meget musik i? Hvad fik dig til at gå helt over til musikken? For det er jo ikke kun en fritidsfornøjelse, du har. Jeg kan forstå du har været hele den besværlige vej gennem musikkonservatoriet. Det er vist ikke noget helt lille projekt at begynde på, når man har en familie at forsørge også?

Det er en længere historie, som jeg vil prøve at gøre så kort som vel muligt. I året 1971 var jeg på et videregående kursus for typografernes fremtidige teknik og en tanke slog mig: stå af mens tid er! - men hvordan skulle jeg så tjene til mit daglige brød. Der meldte sig en udvej, idet der på konservatoriet her i Esbjerg begyndte en ny uddannelse i efteråret 1972, så ud fra dette fik jeg meget travlt med at øve både på det ene og det andet instrument. Min familie - kone og på det tidspunkt 2 børn - var indstillet på at støtte mig. Jeg fik en aftale med mit arbejde på dagbladet Vestkysten, således at jeg kunne passe både det ene og det andet, altså studier og job. Samtidig med dette måtte jeg opgive min kære hobby: fodbolddommergerningen, idet jeg måtte bruge al min fritid på forberedelserne til optagelsesprøven til konservatoriet.

Inden optagelsesprøven modtog jeg en præstedømmevelsignelse, der fortalte, at jeg ville blive optaget - her skulle min tro bestå sin prøve. Jeg kom igennem »nåleøjet« - men det blev en streng tid, der lå forude. I slutningen af november måned var det lige før jeg var gået til konservatoriets rektor for at sige, at jeg ønskede at holde op med det samme. Kun et par dage efter modtog jeg en kaldelse indenfor kirken. En kaldelse fra Spencer W. Kimball til regionalmusikformand. »Når det er Herrens mening, at jeg skal have denne kaldelse, så må det også være meningen, at jeg skal færdiggøre den uddannelse jeg er påbegyndt«, tænkte jeg. Derfor blev ærmerne smøget en ekstra gang

Familien Grabe med far Carl-Johan og mor Kirsten med Hans-Henrik.
Bagest fra venstre: Inge-Lise, Anne-Marie og Niels Jørgen.

op - det hjalp! I foråret 1975 stod jeg så foran eksamen - ialt 11 fag og 4 hovedfag - en ordentlig mundfuld. Præstedømmets velsignelser blev atter udtalt over mit hoved og i troen på disse, gik jeg glad og fortrøstningsfuldt til eksamen. Uden at prale: - Jeg fik en meget fin eksamen, som kun få havde troet på. Derfor var jeg i stand til at sige farvel til mit gamle fag som typograf i august 1976 for at tiltræde en stilling som musiklærer indenfor Esbjerg kommunes skolevæsen.

På avisudklip har jeg også set dig som leder af Jernbaneorkestret, og det nævnes også, at du har taget initiativ til et big band i Esbjerg. Er det blevet ved initiativet eller deltager du selv i det?

Er det dig, som leder det?

Jernbaneorkesteret i Esbjerg er et harmoniorkester, som jeg fik mulighed for at dirigere fra foråret 1974. Dette orkester var jeg oppe med ved min eksamen i direktion ved konservatoriet. Orkesteret dirigerede jeg indtil oktober 1980, hvor jeg havde en afskedskoncert med dette. Det var svært at sige farvel, fordi jeg holdt virkelig meget af de 35 musikere. Der var i mellemtiden sket det, at jeg mægtig gerne ville prøve at begynde et big-band orkester. Dette orkester havde jeg min debut med midt i december 1980 og det kom til at hedde »Swinging West Band«. Der er virkelig mange udfordringer i at tage fat på et nyt orkester, men spændende - det er det!

Har du nogensinde følt, at det var en hemsko for dig i din popularitet at du er mormon? Eller føler du, at du har lettere ved at bringe evangeliet til dine medmennesker, når de nu ved, at du kan hævde dig gennem din musik og andre aktiviteter?

Det er helt klart, at i det øjeblik, at ens store interesse er musikken, er det meget let at komme i snak med folk også om andre emner, f.eks. evangeliet. Her vil jeg meget kraftig understrege, at jeg føler evangeliet hjælper mig i alle mine bestræbelser i mit arbejde og er til en daglig inspiration. Derfor er jeg altid respekteret i mine faste standpunkter, der netop kendetegner kirkens standarder.

Hvordan ligger det så med dit kirkearbejde? Har en så populær mand også tid til at passe sine pligter i kirken? Hvilke pligter har du i kirken? Kan du bruge din popularitet til at gøre kirkens navn kendt?

Jeg er altid blevet velsignet med masser af dejligt udviklende stillinger i kirken, ligefra lærer i primary til GUF-præsident til rådgiver i grenen til musikformand i wardet. Dags dato arbejder jeg i Århus stavs højråd og er musikformand i staven og har til opgave at have tilsyn med Herning gren - stillinger jeg alle er meget glade for. Samtidig har jeg min families fulde støtte, så det gør arbejdet let. Til spørgsmålet om jeg kan bruge min popularitet til at gøre kirkens navn kendt? - Kan jeg kun svare: - det håber jeg virkelig på, for »hva' nyt' er det te«!

Med dine evner - både som trompetist og som sangskriver - skulle du nok kunne gøre dig gældende på plademarkedet. Har du ingen ambitioner i den retning? Eller er det for svært at komme ind?

Ambitioner har jeg masser af - men på min families og egne betingelser! Ikke på bekostning af hvad andre forretningsmænd kan tjene på de talenter, der er blevet én til del på denne jord. Det er simpelthen ufatteligt, at musikere slider og slæber for at andre kan skumme fløden, men det har vel altid været sådan, at den kloge narrer den mindre kloge.

Jeg ved, at du har skrevet små salmer og sange til brug i primary. Du har også skrevet en påskesalme, som du og din familie fremførte den 6. april 1980 på kirkens 150 års fødselsdag. Har du også skrevet ting, som du har prøvet at få udgivet?

Mit største ønske hvad angår at få udgivet noget, er helt klart dette: - at jeg en dag kan få lov til at skrive teksten og musikken til primarys nadverprogram for danske børn og med et indhold, som virkelig forstås af danske børn. Derfor vil jeg prøve nu og da,

at skrive musik og tekster til evangeliske emner for børn.

Tak, broder Grabe, fordi du ville tage dig tid til at svare på disse nysgerrige spørgsmål. Jeg er sikker på, at man i Esbjerg ward må være glade for at have en så initiativrig mand i sin midte - nu venter vi så spændt på at se, hvilket nummer du er på listen over de 10 mest populære esbjergensere i 1982!

eev

Udsendte missionærer fra Århus stav

Søster Irene Larsen, Odense ward, rejste 11. september 1980 til California Fresno Mission.

Ældste Jan Christiansen, Odense ward, rejste 30. oktober 1980 til Texas San Antonio Mission.

Ældste John Knudsen, Odense ward, rejste 9. november 1980 til California Los Angeles Mission.

Ældste Frank Lindhardt, Odense ward, rejste 20. marts 1980 til Utah Salt Lake Mission.

Præsident Soucek, førsterådgiver i stavspræsidentskabet, Wien Østrig stav, fortæller -

Ved vore møder i stavspræsidentskabet behandler vi ikke alene kirkelige forretninger, men vi udveksler også mange åndelige tanker. Således fortalte præsident Wondra os om sit sidste tempelbesøg og om hans samtale med templets præsident, bror Percy K. Fetzer. Eftersom en stigning i antallet af dåb af nyomvendte er det vigtigste mål i vor stav, præsenterede præsident Fetzer præsident Wondra for en tempelarbejder, som sendte kopier af Mormons Bog med et personligt vidnesbyrd i til tysktalende missionærer, der gav disse bøger til mennesker med samme efternavn som tempelarbejderen.

Jeg kunne godt lide ideen, og efter at have gennemgået telefonbogen for Wien fandt jeg, at der er godt 70 familier med navnet Soucek. Således fødtes tanken om at arrangere en sammenkomst for alle disse mennesker og på denne måde finde ud af, hvorvidt nogle af os var beslægtede.

Jeg skrev følgende brev til alle 70 familier:

På side III/386 i telefonbogen finder I vort efternavn ca. 70 gange, og jeg er sikker på, at de fleste af os, hvis ikke alle, ikke kender hinanden.

Jeg håber, at I alle er lige så åbne som jeg og lige så interesseret i at møde hinanden for at finde ud af, hvorfor vi har samme efternavn. Jeg håber også, at I er ligeså interesseret i at møde nye mennesker. I vor hektiske verden driver menneskene mere og mere fra hinanden og i mange tilfælde bekymrer ikke engang naboer sig om hinanden længere.

Goethe skal have sagt: »Hver dag er tabt, hvor du ikke lærer et nyt menneske at kende«.

Hvis vi »blot« har samme efternavn, så må der også være mange andre ting, vi har til fælles. I visse tilfælde er vi fjernt beslægtede og vi vil med sikkerhed finde fælles forfædre, hvis vi gjorde lidt genealogi.

Jeg vil gerne arrangere en sammenkomst for alle Souceks, og jeg foreslår, at den finder sted den 24. oktober 1980. Hvis I har lyst til at komme, så skriv til mig eller ring til mig. Vi vil så sende en mere detaljeret invitation.

Det vil glæde mig, hvis vi i dette store møde af Souceks kan knytte nye venskabsbånd og lære at tale med nye mennesker og på denne måde bidrage til større fred i en urolig verden'.

Der var forskellige reaktioner på dette brev. Nogle ringede og spurgte min hustru og mine børn, hvilket firma, der organiserede denne sammenkomst og hvilken for for trick, det var. Der var imidlertid også mange positive reaktioner i form af taknemmelige og glade ord og følelser over, at en eller anden havde taget sig tid samt bekostet (frimærker, osv.) på at lære andre mennesker at kende. I henhold til de mange positive svar fastsatte vi snart en dato og et sted for sammenkomsten og udsendte en invitation: »Invitation til sammenkomst for alle Souceks fredag den 24. oktober kl. 18.00 i Schöners restaurant i Wien, Siebensterngasse 19. Ring venligst på telefon 92 51 61 og lad os vide, om I kommer. Leo M. Soucek og familie ser frem til, at I kommer«!

Vi havde selvfølgelig også inviteret mine slægtninge (brødre og søstre, osv), som ikke er medlemmer af kirken. Således så hele familien frem til denne sammenkomst med stor spænding. Det blev en enestående oplevelse. I alt 26 mennesker kom. En af dem kunne have været en af vore egne brødre. Denne Fritz Soucek medbragte også

sine genealogiske optegnelser, og vi fandt ud af, at vi 3 generationer tilbage havde de samme forfædre.

Vi blev så imponerede over denne sammenkomst, at nogle af de tilstedeværende udtrykte ønsket om, at vi gentog denne sammenkomst på et senere tidspunkt. Så vi enedes om at mødes igen i foråret 1981. Indtil da vil jeg holde forbindelsen vedlige til alle disse Soucek familier gennem brev, idet jeg på denne måde håber, at jeg kan bidrage til yderligere styrkelse af de bånd, som således er blevet knyttet, samt bidrage til mere kærlighed, venlighed og omsorg i vor hektiske tid.

Ved juletid sendte jeg til hver Soucek familie et julekort med billeder af vor første aften sammen. Vi modtog også selv julekort, ja endog en gave til vore børn.

Jeg tror, at denne plan vil give os et betragtelig antal dåb af nyomvendte, for hvorfor skulle jeg blandt alle disse Souceks være den eneste, som har hørt og fulgt Herrens røst?

Wardskonference i Fredericia

Trods sne og kuldegrader havde mange søskende fra nær og fjern begivet sig til Fredericia, lørdag den 21. februar, for bl.a. at overvære aftenens underholdningsprogram i forbindelse med wardskonferencen.

Br. Hans Cohr bød velkommen og gav derefter ordet til præsidentinden for UP, str. Mary Klausen.

Der var en varm og storslået atmosfære til stede, da vor nu alt for lille kirkesal rungede af ca. 140 glade stemmer (deriblandt rigtig mange unge), der sang »Modigt må vi kæmpe«.

Efter åbningsbøn ved br. Erling Andersen, blev startsignalet givet, idet primary indledte med »Jeg er Guds kære barn«, derefter var der sketch, så underholdt kvorummet, EV'erne var der naturligvis også, str. Anne-Mette Cohr sang »16 år« akkompagneret af sin storebror Ditlev på guitar. Hjælpeforeningen fremviste den helt store hattemode fra det romantiske til det mere groteske - så præsenterede AP og UP deres berømte sømandsdans, br. Ditlev Cohr gav derefter et solonummer på guitar, så var der igen sketch ved AP. Anne-Mette sang »Hej lille drøm«, og som et af de sidste numre rullede biskoprådet frem med veritabel underholdning. De kunne glimrende søge om optagelse på Odense Teaters Elevskole. Som rosinen i pølseenden sluttede AP og UP med skottedans. Br. Flemming Madsen var ved at miste sin »kilt«, da sikkerhedsnålen åbenbart ikke var så sikker endda. Skønt salen »lå flad af latter«, klarede han paragrafferne iskoldt og roligt - jo, det var virkelig varieret underholdning, hvor alle organisationer var repræsenterede.

Efter underholdningen var der forfriskninger og dans, hvor de unge gjorde deres bedste for at tabe endnu nogle kalorier. Musikken var nok mest for de helt unge, måske også for et enkelt par af de unge på 40.

Kl. 23.00 sluttede man af med »Altid frejdig, når du går« og derefter bøn ved str. Dorthe Andersen.

På det tidspunkt glædede vi os til at kunne samles til søndagens åndelige møder. Tak for en ganske dejlig aften!

(L.C.)

Påskestævne i Horsens

I påskedagene torsdag den 16. april til lørdag den 18. april har de unge 14-18 årige fra Århus stav samlet til stævne i Horsens. Ca. 80 unge var mødt op sammen med ca. 10 voksne ledere.

Torsdag kl. 10-12 var der musikseminar ved Carl Johan Grabe. Her blev bl.a. de sange, ungdomskoret skal synge til stavskonferencen i maj, gennemgået.

Kl. 12-18 var der workshops. Her var de unge delt op i forskellige hold efter deres interesser. Hver deltager deltog på 3 forskellige hold à 2 timer. Der var mulighed for at deltage i disse grupper:

1. Folkedans og kormusik ved Carl Johan Grabe
2. Sport ved Anna Marie Ilskov og Leif Klitgaard
3. Make up ved Jette Klitgaard
4. Stoftryk ved Tulle Christensen
5. Fotolære ved Ib Hansen
6. Kirkens film og underholdning ved Bent Fryndt
7. Spejderarbejde ved Dan Andersen

Kl. 18.30 var der spisning.

Fra kl. 19.30 til kl. 23 var der dans afvekslende med underholdning. Følgende ward-/grene underholdt:

Århus: musiknummer på guitar og fløjte: Annies song

Esbjerg: italiensk skuespil

Ålborg: Pop Quiz med deltagelse fra salen

Frederikshavn: radiosketch

Horsens: sang: »Imagine«

Fredericia: optagelsesprøve til Århus universitet

Herning: Dennis spillede selvkomponeret melodi på klaver

Randers: Troldedans

Odense: En scene fra »Dallas«. Familien Ewing før og efter deres omvendelse til kirken.

A PUP stævne påsken 1981. Fra festen torsdag aften.

Lene Petersen og Birgithe Lyberth sørgede for aftenens forfriskninger.

Efter festen spadserede man til den nærliggende »Langmarkskolen«, hvor der var overnatning.

Fredag kl. 7.30 morgensamling og morgenmad. Randers stod for et åndeligt program om »venskab«.

Om formiddagen blev der øvet i sport som forberedelse til det dansk-norske ungdomsstævne »Treff i Nord«

Kl. 12-13 frokost

Kl. 13-16 et missionærprogram under ledelse af stavens missionsleder Peter Foss. To missionærer fortalte missionæroplevelser og fortalte om hvor spændende og interessant, det er at være missionær.

Billedbåndet »om Torben« blev vist. Det illustrerede vigtigheden af MM programmet - hvert medlem en missionær - og viste hvor stor en indsats en dreng kan gøre, når han er frigjort og frimodig.

Stavsmissionær Bent Lindhardt talte inspirerende til de unge om deres opgaver og ansvar. Kirkens fremgang skal komme fra jer, vi gamle er lidt for stive i det. Torben var frigjort. Initiativerne kommer fra de unge. I 14-15 årige er store nok til at stå på egne ben (var selv til søs som 15-årig). I vil ikke længere lytte til jeres forældre og mener I kan selv. OK - så bevis det. Han sammenlignede forudtilværelsen med barndommen. Der er et formål med vort medlemsskab af kirken. »I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk *for at* I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys«. 1. Pet. 2:9

Vi skal påvirke andre og fortælle dem om evangeliet. Hver søndag lover vi i nadverbønnen at »vidne for dig«. Det er *nu*, I skal gøre det. Evangeliet er et glædeligt budskab. Vi skal ikke prædike for folk, men snakke med dem. Fortalte personlige oplevelser om, hvordan en uforpligtende samtale gav 2 min. i TV og stor presseomtale.

Det er en glæde at være medlem af kirken og se sine børn vokse op i kirken.

Alle de unge blev nu delt op i 8 grupper med hver en voksen leder. Man skulle nu prøve at arbejde »i marken« og derved få personlige oplevelser og erfaringer. De 8 grupper prøvede disse aktiviteter:

1. Diskutere hvordan man forbereder sig til en mission, derefter gå ud og prøve nogle af tingene i samfundet.
2. Hjælpe lokalmissionær med at reklamere for kirken på gågaden. Fortælle om kirken. Dele brochurer ud. Stille spørgsmål.
3. Lave sketch over hvordan man kommer i kontakt med ikke medlemmer og derpå prøve det i praksis.
4. Skrive breve til gode venner og fortælle om kirken.
5. Uddele »Mormons Bogs kort« til venner og bekendte.
6. Diskutere »hvordan kan vi som medlemmer gøre missionærarbejde, og skrive breve til stavens udsendte missionærer.
7. Besøge medlemmer af grenen og få dem til at opgive navn og adresse på venner og bekendte, de vil prøve at gøre til celestiale venner.
8. Planlægge fire-sides og lave programmer til åbent hus (for et år).

Efter at have arbejdet aktivt i disse grupper, samledes man kl. 16 for at aflægge rapport fra de enkelte grupper, og bagefter var der vidnesbyrdmøde, hvor mange unge udtrykte glæde over kirken og påskestævnet.

Efter aftensmaden viste Hans Otto Ilskov lysbilleder fra sin tur i USA. Det blev en gennemgang af kirkens historie fortalt i billeder.

Kl. 21-23 var der underholdning og lege ved Birgithe Lyberth. Aftenens forfriskninger ved Lene Pedersen og Birgithe Lyberth.

Lørdag kl. 7.30 morgensamling og åndelig tale ved Fredericia ward.

Hele formiddagen var helliget et orienteringsløb i Boller skov. Der var masser af

opgaver som f.eks.: rejse telt, bygge bivuak, gå på tov over en bæk, lave bål, førstehjælp, lære og bruge morsealfabetet, beregne afstande.

Der blev givet point for udførelse af opgaverne.

Orienteringsløbet var planlagt af stavens spejderledere: Ole Køster og Per Christiansen, Odense.

Kl. 12 blev der spist madpakke på Langmarkskolen, og her blev der udtrykt en tak til Henning og Grete Jensen for deres store arbejde i forbindelse med påskestævnet, og der blev overrakt gaver. Grete Jensen havde ansvaret for stævnets måltider.

Efter oprydning blev der taget afsked, og de unge kørte hjem enige om, at det var alle tiders påskestævne.

E.R.

APUP stævne påsken 1981. Underholdning fra Odense ward, hvor de unge viser familien Evings omvendelse til mormonerne.

Penge åbner alle døre,
undtagen himmelens.

Standard-aften i Århus

Den 11. februar blev der afholdt en standard-aften i AP og UP. Til trods for aftenens alvorlige emne kom de unge i deres hverdagstøj, men de fleste forvandledes hurtigt efter, at de var blevet kaldet som missionærer i Århus gren.

Dette trylleri var muligt idet forældrene til de nybagte missionærer var blevet forud-adviseret og bedt om at medbringe deres børns bedste tøj.

Iklædt deres stadstøj skulle de så ud at missionere. Foruden at banke på dørene var der også aftaler de skulle overholde. Gennem studium forberedte de sig til forestående undervisnings-situationer.

Den entusiasme og alvor hvormed de unge løste deres forskellige opgaver vakte respekt og glæde.

HWO

Missionærer der studerer. Fra venstre Torben Hansen, Henning Hjort Nielsen og Henrik Petersen.

Forrest fra venstre Pernille Wanner-Olsen, Katja Arndt, bagest fra venstre Line og Anne Jensen.

Kunne det ske for dig?

Fra venstre Annette Kold Jensen, Alice Andersen, Lise Jensen og Dagmar Hinrichsen.

Torsdag den 19. februar havde de 18-26 årige EV'ere arrangeret en særlig aften for medlemmerne af Århus gren. De opførte skuespillet »Kunne det ske for dig«.

Vi begyndte med at synge, »Skal vi mødes hist ved floden«, og efter åbningsbønnen blev der holdt en kort tale om åndeverdenen, hvorefter skuespillet blev introduceret og afviklet. »Kunne det ske for dig« foregår i ånde-verdenen. Her møder vi nogle personer, som tænker tilbage på deres liv her på jorden og venter på, at der vil blive udført tempelarbejde for dem. Vi oplever en fars glæde ved at blive genforenet med sin datter, men også en mands sorg over ikke at have udnyttet de muligheder han havde mens han levede på jorden.

Efter skuespillet hørte vi et vidnesbyrd om vigtigheden af at gøre genealogisk arbejde, og aftenen sluttede med bøn og forfriskninger.

Det var en meget åndelig oplevelse at være tilstede den aften, både for tilskuere og de midvirkende i stykket.

LVJ Århus gren

EV konference i København

I påskedagene, den 16.-18. april 1981, blev der afholdt en EV konference for de 18-26 årige i København.

Det var nogle dejlige og fornøjelige dage. Jeg ønsker dog kun at omtale lørdag den 18., hvor stævnet afsluttedes med et meget dejligt vidnesbyrdsmøde.

Det var meget skønt at tage del i andres vidnesbyrd, og det er det, der styrker mit vidnesbyrd om Guds evangelium mest.

Der var specielt ét vidnesbyrd, som rørte mit hjerte så meget, at jeg ønsker at dele det med jer andre.

Det var hen imod slutningen af mødet, da en ung mand rejste sig op for at bære sit vidnesbyrd.

Der var på det tidspunkt allerede mange, som havde båret deres vidnesbyrd, hvori de fleste havde sagt, at de håbede og ønskede, at de hele deres liv ville holde sig til kirken og være i stand til at modstå de prøvelser de ville blive udsat for.

Denne unge mand fortalte, at vores nuværende profet som 10-årig satte sig det mål aldrig at ville overtræde visdomsordet. Og endnu har han ikke overtrådt denne befaling.

Denne unge mand ønskede med disse ord at fortælle, at det ikke var nok, at vi håbede og ønskede, at vi kunne holde ud indtil enden, men at vi skulle sætte os det mål, at vi *ville* klare prøvelserne samt at vi *ville* stå trofaste over for Gud til den sidste time. Jeg synes, at dette taler helt for sig selv, og jeg ønsker blot til sidst at dele stævnets valgsprog med jer. Det lød således:

Bered jer, bered jer for det som skal komme, thi Herren er nær. (L&P 1:12).

Pernille Wanner-Olsen, Århus

Ombygning af kirken i Odense

af Jytte Hansen

Her er kirken i Lahnsgade 58 i Odense efter en større ombygning.

Nu har vi fået en virkelig dejlig kirkebygning igen her i Odense. Efter at have ligget i byggerod i mere end et halvt år og efter at vi måtte holde alle vore møder på en skole, har vi nu endelig fået hele kirken i orden igen. Vi har fået loftet lavet om til en pragtfuld 1. sal med 10 ekstra værelser; det var noget der hjalp, for vi har lidt af pladsmangel længe.

Biskoppens kontor er flyttet herop og det samme er sekretærernes kontor og stavens kontor. De resterende værelser har primary fået, således at de har hele 1. salen for sig selv.

I selve kirkesalen er der kommet en anden forhøjning og alle stole er blevet polstrede. Desuden har vi fået nyt orgel og flygel. I salen er der plads til ca. 220 og den gennemsnitlige tilstedeværelse er ca. 185 ud af 453 medlemmer.

Biskop Jørgen Larsen.

Kirkesalen.

Bag kirkesalen er der lavet et »stilleværelse« hvor vi under nadvermødet har forældre med urolige børn og under de andre møder en »børnehaveklasse« for børn fra 1½-3 år. I forbindelse med dette »stilleværelse« er der lavet et dejligt stort pusle-badeværelse (som i øvrigt bruges til mørkekammer, når de unge fremkalder deres egne billeder)!

Køkkenet har fået helt nyt inventar og er rigtig lækkert.

Hall'en er blevet dobbelt så stor og lys med store blomsterarrangementer.

Jo, vi har virkelig fået en dejlig rar kirkebygning nu med tæpper overalt. Baghaven er blevet lavet til parkeringsplads, hvor der kan være 16 biler. Nu mangler vi bare at få haven foran plantet til, så bliver det hele tip top.

Kirkens nye orgel og flygel.

Den 15. november holdt vi vores første fest i den »nye« kirke. Ved den lejlighed blev kirkens nye køkken indviet, vi har fået 2 nye el-komfurer og det er ikke spor for meget ved en sådan lejlighed.

Til spisning var der ca. 200 voksne i kirkesalen til et meget stort og meget lækkert »Ta' selv-bord«, samt ca. 75 børn i kælderen der blev bespist med en sandwich-madpakke, hvorefter de så film og blev underholdt på anden måde, så forældrene kunne få lov at nyde deres mad i fred.

Efter middagen var der lidt underholdning af bl.a. biskoprådet samt et moderne jazzballet-nummer af Julie og Jeanette Karnil.

Efter dette var der dans for alle.

Ovenpå var der arrangeret forskellige udstillinger. Bl.a. var der en om »Kirkens Historie i Odense«, og forrådskomiteen havde lavet en flot udstilling af mange forskellige produkter.

Hjælpeforeningen havde desuden arrangeret en bazar, hvor der var mange dejlige ting, der alle blev solgt til hjælp til vores byggefond.

Faders inaktivitet holder ikke familien tilbage

Carol (ikke hendes rigtige navn) er en SDH mor, som bor i en stor by i USA. Hun har et problem, som deles af tusinder af kirkens medlemmer over hele verden - en inaktiv ægtefælle.

»Vort ægteskab har til stadighed været fyldt af knuste drømme og frugtesløse håb med hensyn til aktivitet i kirken,« siger Carol om de år, hun har levet med sin mand, Peter, (ikke hans rigtige navn) som er inaktivt medlem af kirken. »Og det er sandsynligvis mere min skyld, end det er hans«.

»Da vi begyndte at komme sammen, fortalte jeg ham, at jeg aldrig ville gifte mig med én, som ikke var medlem af kirken,« siger hun, »og så blev han altså medlem. Jeg gik ud fra, at når vi havde været gift i et års tid, ville vi blive beseglet i templet og leve lykkeligt til vore dages ende«.

Men sådan skulle det ikke gå. Skønt Peter regelmæssigt gik i kirke med Carol, før de blev gift, så har han kun sat sine ben dér tre gange siden deres bryllupsdag - hver gang ét af deres børn blev velsignet!

»Han sluttede sig til kirken, fordi det var et krav, som jeg påtvang ham og ikke, fordi han var blevet omvendt,« siger Carol, som er født ind i kirken, og som har været på mission. »Lige så snart vi var blevet gift, havde hans medlemskab tjent sit formål, og det betød ikke længere noget for ham«.

Men kirken er stadig betydningsfuld for Carol - måske endnu mere nu end nogensinde før. Hun passer trofast sine møder og har sine tre børn med, og hun er ivrig efter at udføre de opgaver, der bliver pålagt hende. Hun søger trøst og hjælp i kirken, såvel som hun søger forbilleder blandt præstedømmebærerne for sin søn og sine to døtre.

»Misforstå mig ikke - Peter en en god mand, og på mange måder ønsker jeg, at vor søn skal ligne ham,« siger hun. »Men vor søn er diakon - præstedømmebæreren i hjemmet, og han har behov for at lære at tænke på åndelige ting og for at lære at ære sit præstedømme. Og det kan Peter altså ikke lære ham«.

Så Carol og hendes børn vender sig til medlemmerne af biskoprådet og til deres hjemmelærere for at få råd, inspiration og præstedømmevelsignelser. Særligt Carol har søgt råd hos sine præstedømmeledere.

»Vi beder sammen, vi holder hjemmeaften

sammen, vi går i kirke sammen og vi læser i skrifterne sammen,« siger hun. »Af og til er Peter med til en aktivitet, men det hører til undtagelserne, og vi forventer det ikke og venter heller ikke på ham«.

»Det er på en måde parolen her - at vi ikke venter på Peter,« siger hun. »Hvis han vil være med - så er det skønt, vi er glade, når han er det. Men vi kan simpelthen ikke bare vente på ham, uanset hvor højt vi end elsker ham«.

(Fra Church News)

Ovenstående billede af »Jens Jensen, Mormon, Aalborg, 9. August 1893« pryder hele forsiden (A-4 størrelse) af marts 81 nummeret af »Museumsmagasinet - Meddelelser fra Danmarks museer«, der udkommer kvartårligt.

Fotografiet er ét af ca. 1000, som den berømte tyskfødte Ålborg-fotograf H. Tönnies tog af mormoner, og som endnu er opbevaret på glasplader i Lokalhistorisk Arkiv for Aalborg Kommune. Det er at håbe, at nogen vil spendere de 5000 kroner, som det vil koste at få lavet papiraftryk af hele samlingen. Det er en enestående chance, vi her har til at opbevare noget af kirkens historie.

jws

International Junior Folk Dancers

- er en gruppe meget unge dansere, som i Salt Lake City studerer klassisk ballet og folkedanse.

En del af denne gruppe, 19 piger og 6 drenge i alderen fra 10 til 18 år besøger sammen med 13 voksne ledere København i dagene 16. til 20. juli. De optræder i Tivoli i København fredag den 17. kl. 21.15 og om aftenen den 18. i stavsbygningen på Maglegårdsallé.

Alle deltagerne i tourneen vil blive indkvarteret hos medlemmer og andre de fire dage.

Hosstående billede er fra en optræden i amerikansk TV.

JWS

Seminar-afslutning i Århus stav - syd

Lørdag den 25. april kl. 16-18 var der i Fredericia wards kirkebygning seminar afslutning for Århus stav syd.

Efter velkomst ved Knud Holmbo sang man »Jeg tjener Gud, mens jeg er ung«. Derefter var der bøn og optælling, og Knud Holmbo aflagde beretning om det forløbne seminarår. Af 79 unge ialt (incl. uaktive) deltog 55 elever i seminarprogrammet, og af disse gennemførte 53 programmet. Br. Holmbo udtrykte tak til lærere og elever for deres indsats.

Seminarlærer Karin Pedersen, Horsens, fortalte om, hvordan der holdes seminar i Horsens hver morgen kl. 6.30-7.30.

To seminarelever, Line Arndt og Birgitte Hansen, talte om, hvad seminarprogrammet havde betydet for dem, og to andre seminarelever Lars Krag og Connie Jensen, bar deres vidnesbyrd og udtrykte glæde over seminarprogrammet.

Til slut talte præsident Karl Ove Ilskov inspirerende til de unge om tidens krævementalitet og opfordrede de unge til at yde en indsats og stræbe efter at være blandt de flittigste uden først at spørge: Hvad får vi for det?

Der blev nu uddelt diplomer til de forskellige elever fra Esbjerg, Fredericia, Horsens, Sønderborg, Odense og Århus. Karl Ove Ilskov udtrykte tak til Knud Holmbo for hans virke med stavens seminar.

Efter slutbemærkninger ved Knud Holmbo, sang man »Så fast som de evige bjerge«, og Bent Jensen bad slutbønnen.

Der var 53 til stede. *E. R.*

Lykken blev født som tvilling.
Alle, som vil finde glæde, må dele den.

Hvad med søndagstimerne?

Da den nye, 3-timers mødeplan for søndagsmøderne blev præsenteret af Det øverste Præsidentskab, havde de familien og dens velfærd på sinde.

De præsiderende brødre havde søgt at tilvejebringe mere tid for familierne til at være sammen, til at nyde aktiviteter sammen og til at studere evangeliet sammen.

Det var meningen, at den tid, der ikke mere var optaget af møder i kirken, af hver familie skulle anvendes til en ugentlig studietid. Faderen og moderen skulle lede et veltilretteligt studium af evangeliet i hjemmet.

De præsiderende brødre foreslog også, at mandagsaftenerne kunne tilrettelægges på et bredere plan, så familierne kunne være sammen og hygge sig og lære hinanden bedre at kende ved at lege sammen.

Mange familier følger begge disse forslag. *Alle* opfordres indtrængende til at gøre det.

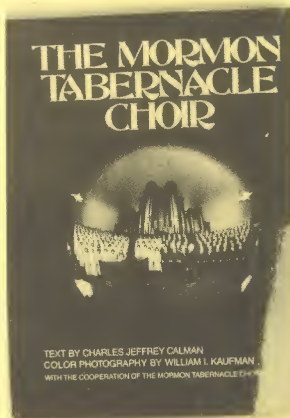
På samme tid, opfordrede brødrene til, at 3-timers planen for møderne skulle følges nøjagtigt. Der skulle ikke tages nogen del bort af den. Alle møder bør holdes, sådan som det er angivet af kirkens hovedkvarter.

Lokale ledere har ikke lov til at ændre på mødeplanerne.

Hvis den plan, som er givet af kirkens præsidentskab, følges, vil de hellige overalt kunne nyde et rigere familieliv og tillige få en udvidet tro og kundskab om evangeliet.

(Fra Church News)

Jeg har læst -

Foran mig har jeg en nylig udkommet bog, der hedder The Mormon Tabernacle Choir.

På bindets inderside, straks når man slår bogen op møder man den ene autograf efter den anden - Korets medlemmers navne. Der er flere danske, bl.a. så jeg Rita Jensen, hun er vist fra Esbjerg. Men her er historien om Tabernakelkoret - desværre kun på engelsk. Der er mange billeder og den er skrevet og illustreret i fuldt samarbejde med Mormon Tabernakelkoret. Charles Jeffrey Calman har i dette værk samlet den facinerende historie og illustrerende biografi af Mormon Tabernakelkoret, som af pladeselskabet Columbia Records (CBS), er blevet betegnet som »verdens bedst sælgende kor«. I tilslutning til dets mange »udsolgte« koncertturneer, kan det nævnes at koret har udgivet over 60 pladealbum.

Værket indeholder gruppens historie, men også en aktuel beskrivelse af det nuværende arbejde med øvelser, pladeoptagelser, gudstjenester og koncerter. Ligeledes indeholder værket en stor biografisk omtale af korets ledere samt en beskrivelse af korets hjemsted Tabernaklet og den tro som kormedlemmerne besidder.

I noterne til bogen, skriver forfatteren bl.a.: »Det spark som sendte mig afsted på vejen mod Salt Lake City, var en god vens kommentar om at Mormon Tabernakelkoret nu ville fuldføre halvtreds års regelmæssig optræden i radiomediet i juli måned 79. Efter at koret i så mange år har været i forgrunden, både nationalt som internationalt, var det kun rimeligt at en bog endelig skulle fejre deres bidrag til vor historie, heri var forlaget Harper & Row enige«.

Alle illustrationer (over 60 i både farve og sort/hvide) er lavet specielt til denne bog, og den indeholder tillige historiske billeder og tryk fra korets arkiver.

For at give læseren den bedste mulighed for at sætte sig ind i korets musik, er der medtaget et specielt afsnit med tekst og noder til 14 af deres mest populære salmer og sange. Blandt disse er så berømte kompositioner som »The Lord's Prayer« fra Leroy J. Robertsons store oratorium *Book of Mormon* (er netop udkommet på pladekomplet - med koret og Utah Symphony under ledelse af Maurice Abravanel) samt den smukke »O My Father« med tekst af Eliza R. Snow og musik af James McGranahan.

Bogen kan kun bestilles skriftligt, ved henvendelse til Dansk Tabernakel Kor Selskab, som er eneforhandler i hele Europa.

Prisen er kun kr. 139.00 incl. moms + porto.

Bestillinger kan fremsendes skriftligt til:

Dansk Tabernakel Kor Selskab
Aaparken 63
DK-6640 Lunderskov

Sådan ser der ud i Odense

Kirkebygningens adresse:

Lahnsgade 58, 5000 Odense C - Tlf.: 09-11 55 84 - Mønttelefon: 09-13 35 84

Biskoppens adresse:

Jørgen Larsen, L. A. Ringsvej 89, 5230 Odense M, Tlf. 09-11 79 29

Mødetider om søndagen:

Kl. 09.00 Nadvermøde

Kl. 10.20 Søndagsskole og primary

Kl. 11.10 Organisations- og kvorumsmøder